

POSTANOWIENIE

11 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Jacek Widło

na posiedzeniu niejawnym 11 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R.
przeciwko A.P. i R.P.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A.P. i R.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 17 stycznia 2022 r., I AGa 184/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
 - 2. zasądza od pozwanych A.P. i R.P. na rzecz powoda D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**
- (R.N.)

UZASADNIENIE

Pozwani A.P. i R.P. wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 17 stycznia 2022 r., w sprawie o zapłatę z powództwa D. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R., zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie i zmianę poprzez oddalenie powództwa ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Jako podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazali oczywistą jej zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wyrażającą się w naruszeniu art. 491 k.c. poprzez błędną wykładnię tegoż przepisu i jego niewłaściwe zastosowanie.

Powódka wniosła o oddalenie skargi kasacyjnej i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna nie wypełnia ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne;
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów;
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W niniejszej sprawie podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na jej oczywistym uzasadnieniu (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, i z 29 września 2017 r., V CSK 162/17).

Skarżący nie wykazał oczywistej wadliwości zaskarżonego orzeczenia w powyższym rozumieniu. O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie przekonuje zarzut naruszenia art. 491 k.c.

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 21 października 2022 r., I CSK 1585/22, przesłanki i sposób wykonywania ustawowego prawa odstąpienia (art. 491 i nast.k.c.) mają charakter wiążący, dlatego też dla skutecznego odstąpienia od umowy wzajemnej niezbędne jest w pierwszej kolejności wyznaczenie dłużnikowi dodatkowego terminu do wykonania zobowiązania z jednoczesnym zagrożeniem, że po jego bezskutecznym upływie wierzyciel będzie uprawniony do odstąpienia od umowy. Dopiero po bezskutecznym upływie tego terminu wierzyciel może złożyć oświadczenie o odstąpieniu od umowy. Jednakowoż do ustania umowy może dojść w sposób dorozumiany.

Po pierwsze, w stanie faktycznym sprawy ustalono okoliczności wskazujące na dorozumiane rozwiązanie umowy, co wymaga złożenia zgodnego oświadczenia woli obu stron. W sprawie nie wykazano oczywistości naruszenia art. 491 kc, w związku ze złożeniem oświadczenia o odstąpieniu od umowy pod warunkiem. Po wtóre, z ustaleń wynika, że odstąpienie od umowy zostało zaakceptowane przez pozwaną, która między innymi przesłała fakturę korygującą w następstwie złożonego oświadczenia o odstąpieniu. Zaistniały stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy a zaakceptowany przez Sąd Apelacyjny można rozważać w kategoriach rozwiązania umowy w sposób dorozumiany za zgodą obu stron.

W konkluzji nie można uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz – co do kosztów postępowania – na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. w zw. Z § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

(R.N.)

